

La prevenció en logopèdia

Quantes vegades no ens hem trobat un pacient amb una patologia que s'ha anat agreujant sense que hi hagués ningú que fes res per alertar de la problemàtica?

Quants cops ens ha estat difícil la rehabilitació perquè el cas que ens ha arribat és ja massa greu en la seva totalitat i ningú fins llavors no ha fet res?

O el que és pitjor, el pacient ha anat a parar a diferents especialistes sense que ningú li sabés dir que la seva problemàtica era de l'àmbit logopèdic.

La prevenció en logopèdia comença en els primers anys de vida i continua al llarg dels anys. Aquesta labor és tasca dels logopedes i cal que n'informem a tota la societat.

Tots pensem en la necessitat de l'estimulació primerenca quan parlem dels nens poc motivats. Però també ens hem de fixar en la resta de nens: com inicien el primer llenguatge, com l'usen, quines maneres tenen de comunicar-se i per això cal fer-ne un seguiment individualitzat.

Hi ha quatre àmbits primordials on cal treballar per fer aquesta labor preventiva:

1. Des de l'escola: l'educador ha de tenir prou informació per prendre consciència i informar a la família quan cal derivar un nen al logopeda. Fóra bo que cada centre tingués a l'abast, un professional que vetllés per a tots els nens i no només per aquells a qui se'ls fa evident la necessitat de la nostra tasca.
2. Des de l'àmbit familiar: amb les famílies cal fer una labor informativa i d'assessorament, creant espais de comunicació entre elles mateixes, amb els educadors i el terapeuta. Serà el logopeda qui vetllarà per l'evolució de cada nen i farà una labor de prevenció. Caldrà fer xerrades informatives en els diferents centres per a adults i a les associacions.
3. Des de l'àmbit sanitari: la coordinació entre especialistes sanitaris és vital per a la rehabilitació logopèdica i ha d'estar assessorada pel col·lectiu mèdic: pediatres, otorinolaringòlegs, odontòlegs, geriatres, oftalmòlegs i metges de medicina familiar o de règim general.
4. També tots nosaltres, des de la nostra feina diària podrem anar fent una labor informativa, i també preventiva, amb els qui ens envolten. Fer conèixer aquesta professió, que encara molts confonen i que consideren només vàlida per als nens. Cada cop més, la nostra feina s'haurà d'adreçar cap a la gent gran, perquè ens considerin com un eina més per millorar la seva qualitat de vida. En el moment que aconseguim aquesta consideració social, es demanarà més la nostra presència.

Potser ja fóra l'hora que la nostra tasca sigui valorada com cal. Això vol dir que, no només ens hem de fer valer quan es detecta alguna dificultat en la parla, llenguatge, veu o audició, sinó que, és necessari que anunciem que la millor arma que tots tenim davant de les possibles dificultats de comunicació, és la prevenció.